

Když člověk poprvé vsadí do země sazeničku, chodí se na ni dívat třikrát denně: tak co, povyrostla už nebo ne? I tají dech, naklání se nad ní, přitlačí trochu půdu u jejích kořínků, načechrává jí lístky a vůbec ji obtěžuje různým konáním, které považuje za užitečnou péči. A když se sazenička přesto ujme a roste jako z vody, tu člověk žasne nad tímto divem přírody, má pocit čehosi jako zázraku a považuje to za jeden ze svých největších osobních úspěchů.

Když člověk poprvé vsadí do země sazeničku, chodí se na ni dívat třikrát denně: tak co, povyrostla už nebo ne? I tají dech, naklání se nad ní, přitlačí trochu půdu u jejích kořínků, načechrává jí lístky a vůbec ji obtěžuje různým konáním, které považuje za užitečnou péči. A když se sazenička přesto ujme a roste jako z vody, tu člověk žasne nad tímto divem přírody, má pocit čehosi jako zázraku a považuje to za jeden ze svých největších osobních úspěchů.

Když člověk poprvé vsadí do země sazeničku, chodí se na ni dívat třikrát denně: tak co, povyrostla už nebo ne? I tají dech, naklání se nad ní, přitlačí trochu půdu u jejích kořínků, načechrává jí lístky a vůbec ji obtěžuje různým konáním, které považuje za užitečnou péči. A když se sazenička přesto ujme a roste jako z vody,

tu člověk žasne nad tímto divem přírody, má pocit čehosi jako zázraku a považuje to za jeden ze svých největších osobních úspěchů.